

«ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ» ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Τί είναι ο Πάπας τῆς Ρώμης; Ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικός. Καὶ μάλιστα εἶναι καὶ ἀποδεικνύεται αἰρετικός καὶ αἰρεσιάρχης τῆς αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ.

Διὰ τοῦτο ἀνεθεματίσθη ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν μαζί με τὴν παπικὴν αἵρεσιν του καὶ τοὺς ὄπαδους τῆς. Καὶ τοῦτο διὰ Ἁγίων Συνόδων τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ εἶναι ἀνατεθεματισμένος (ἀναθεματισμένος) καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας κοσμικός! Τοῦτο ἐγένετο τὸ πρῶτον πρὸ αἰώνων, ἦτοι τὸν ἕνατον αἰῶνα. Ἐν προκειμένῳ, ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῆ τὸ ἀντιπαπικὸν ἀνάθεμα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὁρθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία συνεκροτήθη 1125 ἔτη ἀπὸ σήμερον, ἦτοι τὸ ἔτος 879 ἐπὶ τοῦ ἀξίου καὶ σοφοῦ καὶ Ἁγίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μ. Φωτίου (867, 868, 877 - 886). Ἡ Ὁρθόδοξος αὕτη Σύνοδος¹, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον Ὁρθόδοξοι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἦτοι ἐπίσκοποι καὶ ἄλλων Πατριαρχείων καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ὁρθοδόξου τότε Πάπα Ρώμης Ἰωάννου Η' (872 - 882), ἀνεθεμάτισε τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοὺς ὄπαδους τῆς παπικούς. Καὶ τοῦτο, ὡς καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὁρθόδοξος Σύνοδος¹ τοῦ ἔτους 867 εἶχε καταδικάσει καὶ ἀναθεματίσει τὰς παπικὰς κακοδοξίας καὶ τὸν αἰρετικόν, ἦτοι παπικόν, Πάπαν Ρώμης Νικόλαον Α' (858 - 867)¹. Εἰς δὲ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἁγίας Συνόδου τοῦ ἔτους 879 αἱ ἀντιπαπικαὶ ὁμολογιακαὶ ἐκφωνήσεις «ἀνάθεμα»²; «ἀναθεματίζομεν»², «ἀνεθεματίσαμεν»², «πάντες οὕτως δοξάζομεν (πιστεύομεν), πάντες οὕτω κηρύττομεν» κ.ἄ. εἶναι πολλαὶ καὶ ἐπιβλητικαί. Γνωστὴ δὲ εἶναι ἡ θεία ἐντολή, καθ' ἣν «τὸ πραχθέν σὺν τῷ δράσαντι κολασθήσεται»³, καὶ ὅτι «ἀνάθεμα»⁴ σημαίνει «χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ»⁴ καὶ «ἀπὸ πάσης τῆς Καθολικῆς (= Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας»⁴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκτοτε, ὁ Παπισμὸς ἀντικρούεται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας δι' ἀντιπαπικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, κατὰ τὸν ἐκάστοτε παρουσιαζόμενον παπικὸν κίνδυνον. Τοιαύτη ὀρθόδοξος ἀντιπαπικὴ ἀντίκρουσις ἐγένετο καὶ τὸν δέκατον ἕνατον αἰῶνα μάλιστα διὰ τῆς μεγαλειώδους ὁμολογιακῆς Ἐγκυκλίου τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ ἔτους 1848, ἦτοι 969 ἔτη μετὰ. Διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης ὁμολογεῖται ἡ ἀλήθεια, ὅτι ἡ θεία διδασκαλία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἶναι «πεπληρωμένη (ἔχει ὀλοκληρωθῆ πλήρως)»⁵ καὶ «ἤδη ἐσφράγισται (ἔχει σφραγισθῆ), μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν μήτε αὐξήσιν μήτε ἀλλοίωσιν»⁵. «Καὶ ὁ τολμῶν»⁵ νὰ πράξῃ «τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως (θεληματικῶς) καθυπεβλήθη (ὑπετέθη ὡς ἀνατεθεματισμένος) εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα»⁵. Καὶ «τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα»⁵, λέγουσιν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι τῆς Ἐγκυκλίου, δὲν ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς (μόνον) σήμερον, «ἀλλ' ἐξεφώνησε πρῶτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν»⁵ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεός. «Ἐξεφώνησεν ὁ θεῖος Παῦλος»⁵, λέγων τὴν ἐπιτακτικὴν θείαν ἐντολήν «ἀνάθεμα ἔστω»⁶. «Ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ Ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ σύμπας (ὁμοφώ-

1. «Ὁρθόδοξια καὶ Παπισμὸς» Ἀρχιμανδρίτου Σ.Σ. Μπιλάλη, Ἀθήναι 1988, τ. Α', σ. 208 - 217. — 2. «Πρακτικὰ τῆς Ἁγίας Συνόδου» Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 879, Mansi, 17 Α' - 18 Α', 373 - 525. — 3. Σοφ. Σολομώντος ιδ', 10. — 4. Πρακτικῶν Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 408, καὶ 12, 1003. — 5. Ἐγκυκλίου τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848, Mansi, 40, 411, 381 - 385, 405, 411. — 6. Ἀποστόλου Παύλου, Γαλάτ. α', 8-9.

ως ὅλος) ὁ χορὸς τῶν **θεοφόρων Πατέρων**»⁵, συνεπῶς καὶ τῶν τῆς ἀντιπαπικῆς Ἀγίας Συνόδου² τοῦ ἔτους 879 καὶ τῆς ὁμοφώνου πρὸς ταύτην τοῦ 867. Ἡ δὲ λεγομένη ἐκκλησία τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα, **δὲν εἶναι ἡ παλαιὰ Ὁρθόδοξος Δυτικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ**, ἀλλὰ ὁ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος **«Παπισμὸς»**⁵, λέγει ἡ Ἐγκύκλιος. Δηλαδή, εἶναι **«αἵρεσις»**⁵ κατακεκριμένη καὶ ἀναθεματισμένη⁵, ὁμοίως καὶ ὁ Πάπας καὶ οἱ ἄλλοι παπικοί. Διὸ οὗτοι ἀληθῶς **δὲν εἶναι Χριστιανοί**, ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας **«αἰρετικοί»**⁵, **ἀβάπτιστοι καὶ ἀνίεροι**, ἤτοι ἄνευ θείας Ἱερωσύνης καὶ θείων Μυστηρίων καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Διὰ δὲ τοὺς ἀρνούμενους ταῦτα, ἰσχύει τὸ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, λέγοντος κατὰ τῶν ἀρειανῶν αἰρετικῶν ὅτι «οἱ τούτους καλοῦντες Χριστιανούς **πολὺ καὶ λίαν (παρὰ πολὺ) πλανῶνται**, ὡς μήτε τὰς Γραφὰς ἀνεγνωκότες (νὰ ἔχωσιν ἀναγνώση), μήτε ὅλως εἰδότες (γνωρίζοντες) τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὴν ἐν αὐτῷ πίστιν»⁷! Καὶ ἀποκαλύπτουσιν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1848, ὅτι δύο εἶναι αἱ μεγαλύτεραι αἵρέσεις, παλαιότερον **«ὁ Ἀρειανισμὸς»**⁵ καὶ «σήμερον»⁵ **«ὁ Παπισμὸς»**⁵. Καὶ **«αἰρετικὸς ἐστὶ (εἶναι)»**⁸ **«ὁ μικρὸν γοῦν (βεβαίως) ἐκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως»**⁸, ἤτοι **«ὁ καὶ μικρὸν γοῦν π παρεκκλίνων τῆς ὀρθῆς πίστεως»**⁹. Ἀλλὰ ὁ παπικὸς αἰρετικὸς παρεκκλίνει τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, οὐχὶ **εἰς «τι (εἰς κάτι)»**⁹, ἀλλὰ εἰς πολλὰς καὶ **μεγάλας** κακοδοξίας αἵρέσεως! Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις καὶ μόνον διὰ τῶν κατωτέρω δύο παπικῶν κακοδοξιῶν.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε τὸ δόγμα (θείαν ἀλήθειαν) πίστεως, ὅτι **«τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»**¹⁰ **«παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται»**¹⁰. Καὶ οἱ παπικοὶ ἀντιλέγουσιν εἰς τὸν Θεὸν (!) καὶ παραχαράττουσι τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, προσθέτοντες (!) εἰς αὐτὸ τὴν κακοδοξίαν τοῦ *Filioque* των (Φιλιόκβε = **«καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ»**¹¹). Καὶ οὕτως, ὡς ἀποδεικνύει ὁ συντρίψας ταύτην Μ. Φώτιος, κατέπεσον καὶ εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν τῆς εἰδωλολατρικῆς **«πολυθείας»**¹¹, καὶ **ἐβλασφήμησαν**¹¹ εἰς **«τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»**¹⁰, ὅπερ ἁμαρτία ἡ μεγίστη¹²! Ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε, πάλιν, λέγων **«ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν»**¹³. **«Τουτέστι, τῇ πίστει (εἰς τὴν πίστιν) τῆς ὁμολογίας»**¹⁴ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Υἱοῦ «τοῦ Θεοῦ (Πατρὸς¹⁴) τοῦ ζῶντος»¹³. Καὶ οἱ παπικοὶ αἰρετικοὶ ὠκοδόμησαν τὴν αἵρεσιν των Παπισμὸν **«ἐπὶ τὴν ἄμμον»**¹⁵ τῶν πολυπληθῶν αἰρετικῶν παπικῶν κακοδοξιῶν, καὶ εἰς βαθμόν, ὥστε οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1848 νὰ διακηρύττωσιν, ὅτι **«τὰ πάντα»**⁵ **ἐκαινοτόμησεν** εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ὁ Παπισμὸς καὶ τὰ κατέστρεψε. Καὶ ἐγένετο αὕτη **«ἐκκλησία τῶν καινοτομιῶν»**¹⁶, ἤτοι τῶν παπικῶν κακοδοξιῶν καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ! Ταῦτα **«τὰ σοφὰ κακουργήματα»**¹⁷ τοῦ Πάπα καὶ τὰ ἄλλα, ὡς τὸ περὶ παπικοῦ πρωτείου, καὶ ἄλλα πολλά!!

Ἴδοὺ διατὶ ὁ μέγιστος Προφήτης τῶν τελευταίων αἰώνων Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἐντέλλεται θεοφρόνως: **«Τὸν Πάπαν νὰ καταρᾶσθε· αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία»**¹⁸ τῶν κατόπιν δεινῶν τῶν ἐθνῶν. Δηλαδή, νὰ τὸν ἀναθεματίζετε.

Ἀθήναι, Ἰανουάριος 2004

«ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ»

7. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 30, 123. — 8. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ.Ι.Κ. 1, 261. — 9. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, Mansi, 31, Β', 1311. — 10. Ἰωάν. ιδ', 26, ιε', 26. — 11. Μ. Φωτίου, ΡΓ. 102, 392, 292, 333. — 12. Ματθ. ιβ', 31-32. — 13. Ματθ. ιστ', 15-18. — 14. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, ΡΓ. 58, 534. — 15. Ματθ. ζ', 26. — 16. Ἐγκυκλίου τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμου (1895 - 1896) τοῦ 1895. «Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα...» Ἰ. Καρμίρη, ἐν Ἀθήναις, τ. 2, σ. 942. — 17. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 30, 207. — 18. Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.